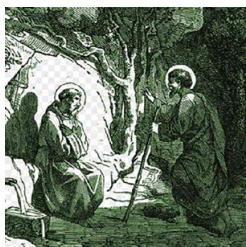

Sv. Romanus a sv. Lupicinus

Plinio de Oliveira

28. februára 2021 ✚ Svätec týždňa

Životopisné údaje:

Romanus sa narodil v Burgundsku v roku 399. Ako 35-ročný sa rozhodol žiť ako pustovník v oblasti Condat vo východnom Francúzsku. Nasledoval ho aj jeho mladší

brat Lupicinus. Neskôr založili niekoľko kláštorov, okrem iných aj opátstvo Condat, Lauconne – kde bol Lupicinus neskôr pochovaný – Saint-Lupicin – a La Balme – neskôr Saint Romain-de-Roche, kde bol pochovaný Romanus.

Počas svojho pustovníckeho života si užívali harmonickú a šťastnú existenciu. A vtedy sa diabol rozhodol zničiť ich pokoj. Zakaždým, keď si kľakli na modlitbu, zoslal diabol na nich spŕšku ostrých kameňov. Obaja istý čas toto utrpenie znášali, ale keďže trápenie pokračovalo, rozhodli sa opustiť to miesto.

Po príchode do istej dediny ich prichýlila chudobná žena, ktorá sa ich opýtala, odkiaľ idú. Vyrozpŕavali jej celý príbeh. Žena ich napomenula: „*Mali by ste odvážne bojovať proti diablu a nebáť sa úkladov a nenávisti toho, ktorého tak často Boží priatelia premohli. Ak na ľudí útočí, je to preto, lebo sa im snaží zabrániť v praktizovaní cností a teda vo výstupe na miesto, z ktorého on sám spadol.*“

Po odchode z jej domu uvažovali o svojej slabosti a biednom boji, ktorý viedli. Obrátili svoje kroky a vrátili sa; potom, praktizujúc modlitbu a trpezlivosť, zvíťazili nad nepriateľom.

Neskôr obaja bratia založili početné kláštory, ktoré spoločne spravovali a ktoré často navštevovali.

Lupicinus bol veľmi prísny a neodpustil ani najmenší poklesok. Romanus bol oveľa milosrdnejší. Stalo sa, že pri návšteve kláštora v Nemecku našiel Lupicinus v kuchyni nadmerné množstvo zeleniny a rýb. Pohoršený prikázal, aby sa to všetko uvarilo spolu a dalo mníchom na obed. Výsledný pokrm bol taký odporný, že 12 rehoľníkov sa vzbúrilo a opustilo kláštor.

Romanus bol o tejto skutočnosti informovaný v zjavení. Keď sa Lupicinus vrátil, Romanus mu povedal: „*Brat môj, je lepšie ovce nenavštíviť, ako ich rozháňať.*“ Lupicinus na to odpovedal: „*Neprejavuj príliš veľké milosrdenstvo, drahý brat. Nie je vari potrebné na Pánovom poli oddeľovať plevy od pšenice? Tí, ktorí odišli, boli pyšní a v ktorých dušiach Pán neprebýva.*“ Romanus súhlasil, ale odvtedy nariekal a modlil sa za ich návrat. Neskôr Boh smeroval kroky týchto 12-tich vzbúrencov do kláštora, kam sa vrátili, aby vykonali pokánie. (Výňatok z diela: Édouard Daras, *Les Vies des Saints*)

Komentár profesora Plinia:

Tu je niekoľko zaujímavých faktov. Každý spomenieme osobitne.

Predstavme si, ako sa dvaja bratia pokojne modlia na osamelom mieste. Sme v dobe ohromného rozkvetu svätcov, ktorý prišiel po páde Rímskej ríše. Máme tu dvoch bratov, ktorí v 5. storočí žili životom veľkej

svätosti. Táto epizóda je vhodná do Fiorettiho (*Malé kvety svätého Františka*): Obaja svätí bratia žili v samote bez zvláštnych nepríjemností, bez zla revolúcie, problémov mestského života a sveta, život pokojný, bukolický život. Predstavme si, ako sa dvaja bratia pustovníci modlia a kľačia jeden vedľa druhého – takto by ich zobrazovala iluminácia – zbožne sa modlia a Panna Mária sa na nich usmieva z neba, z neba vyobrazeného v blankytne modrej, ako na obraze Fra Angelica.

Potom príde skúška. Diabol nenávidí bratov a preto ich trestá – opäť ide o Fiorettiho scénu – spustí z neba dážď ostrých kameňov. Tí dvaja, takí dobrí a takí priami, sú tak trápení krupobitím kameňov, že nemôžu pokračovať v modlitbách. Keď sa to stane viackrát, rozhodnú sa opustiť toto miesto.

Odídu, aby si našli iné útočisko a narazia na dobrú ženu, ktorá býva v chalupe pri ceste. Možnože táto žena stratila dvoch synov a svojho manžela alebo možno stále má jedného syna, ktorý je mníchom na ďalekom mieste a píše jej len raz za čas. Žije výlučne pre Boha a neustále sa modlí, zatiaľ čo bojuje s reumou a opuchnutou nohou. Táto vdova, plná bolesti a múdrosti, preto prichýli našich dvoch bratov. Najskôr im ponúkne niečo na zjedenie a ošetrí otvorené rany spôsobené kameňmi. Vonku prší, vo vnútri domu sa cítia v bezpečí a teple.

Rozhovor pokračuje a oni rozprávajú svoj smutný príbeh. Ona zastoná, vzhliadne ku Krucifixu na stene a povie: „*Bratia, zmýlili ste sa, bola veľká chyba, opustiť to miesto.*“ Potom im dá pokyn, aby sa vrátili. Obaja bratia, veľmi skrúsení, strávili noc v modlitbách a nasledujúce ráno sa vydali na návrat do svojho osamelého príbytku a zapojili sa do boja proti diablovi. Z atmosféry svetlomodrej, ružovej a zlatej vychádzajú dvaja bojovníci, premenení na statočných a mužných vojakov Pána. Toto bola súčasť ich formácie.

Potom čas poskočí cez rôzne etapy ich života a oboch vidíme v aure pompéznosti a majestátu. Sú to ctihodní svätci, ktorých sláva sa rozšírila a spôsobila, že sa k nim hrnuli mnohí nasledovníci, ktorí žijú v rôznych kláštoroch, ktoré založili.

Teraz sú to patriarchovia s bielymi bradami, už sú múdrejší ako žena, ktorá im poradila a s oveľa väčšími skúsenosťami, ako ona. Porazili diabla, čelili prudkým protivníkom, podnikali nebezpečné cesty cez divoké lesy starej Európy plné zúrivých šeliem a banditov, prechádzali cez mosty na pokraji zrútenia sa, znášali tvrdé búrky. Pre nášho Pána Ježiša Krista čelili všetkému. Sú na vrchole svojho života.

V takomto stave ich pozorujeme v inej epizóde. Existuje určitá miera prísnosti a zhovievavosti, ktorá sa musí vykonávať na základe vnuknutej milosti a spôsobom, akým chce náš Pán usmerňovať duše.

Niektoré duše vládnu a konajú dobro tým, že sú prísne; vďaka veľkej prísnosti robia obdivuhodné dobro. Existujú aj iné duše, ktoré sú presne opačné; vedia konať dobro iba prostredníctvom miernosti. Prvé napodobňujú nášho Pána, keď vyhnal peňazomencov z chrámu; tí druhí napodobňujú nášho Pána, keď odpustil Márii Magdaléne.

Takže teraz obaja bratia spoločne riadia svoje kláštory. Svätý Lupicinus je veľmi prísny, typ, ktorému by moja duša z celej sily tlieskala. Navštívil jeden z kláštorov v Nemecku a zistil, že mnísi sa až príliš dobre zásobili, aby netrpeli hladom, čo predstavuje nedôveru v Božskú prozreteľnosť.

Svätý Lupicinus im prikázal, aby uvarili a zjedli všetko jedlo naraz, aby ich odučil od kupeckých a meštianskych manierov a naučil ich viac sa spoliehať na Božiu prozreteľnosť. Výsledné jedlo bolo hrozné, ale všetkých ho prinútil zjesť. Niektorí sa vzbúрили a on ich z toho kláštora vyhnal.

Keď sa vrátil, svätý Romanus nad vyhnaním týchto mužov nariekal. Svätý Lupicinus to vysvetlil veľmi jasne, bol to jeho štýl. Svätý Romanus si povzdychol a súhlasil. V tomto prípade si však Božská prozreteľnosť priala, aby zvíťazilo milosrdenstvo.

Dobrá akcia svätého Lupicina pri vyhánaní zlých mníchov bola zavŕšená dobrým skutkom svätého Romana, ktorý sa modlil za ich návrat. Slzy starého patriarchu teda dojali jeho Anjela strážneho, ktorý išiel pred Pannu Máriu, aby predniesol jeho prosbu. Panna Mária sa zase obrátila na Boha, ktorý sa vždy stará o jej žiadosti.

Výsledok: 12 rehoľníkov, ktorých svätý Lupicinus vyhnal, sa vrátilo. Ale oni sa nevrátili s nosom hore, čo by diskvalifikovalo prísnosť svätého Lupicina. Vrátili sa zo svojej vzbury náležite vyličením a zasiahnutím mimoriadnou milosťou. Milosť obrátila tých rehoľníkov, ktorí boli zákonom spravodlivo potrestaní.

Žalm hovorí *justitia et pax osculatur sunt* (spravodlivosť a mier sa pobožkajú). Tu môžeme parafrázovať túto krásnu metaforu, tu sa spravodlivosť a milosrdenstvo pobožkali.

Modlíme sa k svätému Romanovi, aby nám venoval trochu svojej úprimnosti duše, tej úžasnej svetlomodrej atmosféry Fiorettiho obrazu, ktorá umožňuje žiť cnosti tak príjemným spôsobom. Poprosme svätého Lupicina, aby nám dal všetku svoju energiu a prísnosť, bez ktorej nemožno poraziť žiadneho nepriateľa a nič sa nedá vybudovať natrvalo.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/sv-romanus-a-sv-lupicinus/>